

വിശ്വസനം

കിരീതമം 1

4

ഒറ്റപ്പെട്ടിൾ,
വിശ്വസനം

ജുഡി
ബാബു

എൻ ചെറിയാൻ, കടപ്പാമഗ്ഗം

ക്രിസ്റ്റവാദം

അമധ്യാ

വീരിഥ്രോന്തരം

ങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്

എ. എക്സ്. വൈറിയാൻ, കട്ടപ്പാമരം.
കോൺഗ്രസ്സ് മെഡിസ്.

കിരണ്ടം: No. 11.

St. Joseph's I. S. Press, Elthiruth. / 1948.

കീസ് റംഗൻ

അമ്പവാ

സീറ്റ് റൂട്ട്

ഒരു പ്രധാനം

ഡോക്ടർ ടി.എം.എ.

(കണ്ണ വാന്നപ്പാടം കെക്കുളിൽ കയ വല യ ദേശുകൾ
നി സാം ചുരിയാട്ട് എന്ന സ്വഭാവപ്പെടുത്തുന്ന പ്രദാ
നിക്കനാ.)

ചാട്ട്

(രിലൈ. എംടി) ‘വാവാമുഹമ്മദകൻ ശട്ട്’ (ഡാക്കത്താഴ്ച)

പല്ലുവ്

മോഹനവിപ്പിനം-നയ-നാടിരുച്ചുനിവനം - ഏവം
പത്തരസ്വമതക്കിട്ടുമെങ്കായ പരിമളസുഹനിര ചൊരിയി
ന - ദോഷാജിച്ചിപിനം.....

ഹരണാഞ്ചരി

ആകാശസീമയി-ലാകമുന്നാവികരം

ആകാരമോടിയിൽ- മേവീടിംകാഴ്കരം

ആകുമനോമരമെ-പര-മാനവമെകനാമെ-എന്നും

പലപലനിറമിയലിന ചേരപാവകരം കളിരവ—
മരളിനപ്പുവനമീവിപിനം- പരി - പാവനമീവിപി

നം.

പാട്ടുകയിലുക്-ശാഖംമയിലുകൾ
കാട്ടുമയിലുകൾ - പാട്ടുകപ്പിക്കല-
മാടോപമാളം ദന്തംളര- നേട്ടുതാലിഗണം - പാറം
രജമോചനിൽ തകമതിലൊഴികിട്ടു മരവിക്കെളാട്ടമട്ട-
മട്ടിമോചനമിവിപിന്മ-നയ-നാലിരമുമീവനം.

ഹാ! എതാളു വന്നിവിതം എന്തുകണ്ട് അഭി
കാര്യം? അരാധയാണിനു ചുളുക്കുണ്ണിയിങ്ങാത്തതു? അതു
ക്കാണാതെയമരജാത്തതു? പെക്കു എന്ന സംബന്ധം
സിംഹത്രം തെതാളം ഇവയെല്ലാം കേവലം നിരത്തുകമ
തന്റെ. എന്തുകൊണ്ടുനാൽ അപരിമിതമായ കാഡയ
ക്കിയും എന്തുവുന്നതിള്ളും ഒത്തിന്നും എന്തിനിക്ക്
എൻ്റെ രക്ഷക്കിപ്പരിക്കുണ്ടത്തിനും ഇവിടെ രംഗാഞ്ജുലൈ
തന്നെ. എതാവൻ പത്രുനം യാതൊന്നില്ലെങ്കും ഭയം
പെട്ടാത്ത എന്നും, യാതൊരു രക്ഷക്കിക്കും അടിപ്പണിയാ
തന്ത്രം എൻ്റെ ഭജബലം എവിടെ, എന്തിലാണ്
അങ്ങംഗം പ്രയോഗിക്കേണ്ടതു? അതെതു, വജ്രതുല്യമായ
ഈ ബാഹ്യക്കരി; കാരിതവ്യിനു സംശമാത്തതു ഇതു ദർ
രം, പ്രദാജയമോ പരിക്കുണ്ടെമോ അറിയാത്തതു ഇതു
പ്രഭയും; എന്തിനുവേണ്ടി പ്രദാജയക്കുമരാക്കുണ്ടും
ഞോൻ അപരിഷ്ടതനായിരിക്കോം. ഗ്രാമിനാനായിരി
ക്കോം. ആമുഖം കേവലമൊരു വന്നചുണ്ണം മാത്രമായി
രിക്കോം. എങ്കിലും എന്തിക്കുഴുണ്ടാതെ പ്രഭയും. എ
ന്തിക്കുഴുണ്ടായ ജീവിതം. എന്തിക്കുഴുണ്ടാതെ കത്തവ്യും?
കൈ സേവനം. കൈ ഭാഗ്യപരിക്കുണ്ടാം. അതിനും ഒരു
രംഗനിനിക്കുണ്ടാണിപ്പോരു എൻ്റെ ചിന്താവിഷയം.
[കുരുനോക്കിയിട്ടു്] ആരോ കരാറി ഇങ്ങോം വക്കുണ്ടു്.
അതുമെങ്കിലും അട്ടത്തുവരെട്ട്.

(മഹരാജ്ഞീസ് എന്ന മഹറാജ യുവാവു പംജി
ക്കുണ്ടു് പ്രവേശിക്കുണ്ടു്.)

ஏங்கு

திருமேரூா—ஶந்

ஏதுமக்கி டூதுவுப்புலார, மெ, நிதி
ஏதுமயி கீலோகம் மயணி கிலீ!
நானிருஷ்டி ய்வார்தாத்து சுஷ்டி—
பூரிவட்டு சுரத்திதெத்து ஸ்ரீஸ்ரீஷ்டி?
அருள்ளிமகோலும்பூஷி ரியித
தானிரகோர்மயிரகோளாஷ்டா!—
பறிமஜ்ஜு பாரித்து பக்குமெல்லு
கழிரித்து காரெட்டு ஸ்ரீவர்ஷ்டி!
மலத்துமதினி தூத்து வினிலீ!—
மயுவதன்வு ஸ்ரீ ஸ்ரீகார்மதி பூ
வரவகுத்தாநாய்தாநாபாடு—
நிரகம் விமிதெதுத்து லாலஸி பூ!
கத்திரவகாந்திபூத்தித்து குத்து
மதிமயக்கு விவாதாநாதாநா!—
ஹத்துக்குதெத்து புகாலவாத்து கு
நிதுபமங்கோல்க்கு புதேதோ!

[ஞானாத்தியோஸ் ஞானத்து வெள்ளு] அதிரிது? வெராத்து கீஸா? கொஞ்சா! நினைப்புக்கு வாய்க்கா. மு ஹிப்பாத்து பாடு ஏவிக்கொள்ளயாறு? அங்கோ! முகு பூங்கில். நலு பாத்து வெள்ள. கனாா தரா புதுதிவஷ்ட் ந. க்ஷமிக்களா.

வெராத்து கீஸு. மி மி மி எதாவதாக ந லு பாத்துக்கார்வெள்ள ஸ்ரீமிகேரா கிடியில்லூ ஏவென்ற ஸ்ரீவிதா! நிதைப்புக்கு ஏவென்ற வாய்க்கா. தொந்த குவரையத்து போக்கு லூ. வெரதெத கொடுரு க்கு குவரையமென குத்திஹருப்பிவென்றாதுத். ஹாந்தெத புலாத்து வெள்க்கி ஏதுகள்? அதுநாசுபுமாயிரிக்கீ நீ? நினைப்பு நலு பாத்து க்ஷிண்டு வலு ஹாந்துதெகினி லூக்கு யுயிரிக்கு ஹாலூ?

ഓഫോ: ഹാ! ഹാ! എന്നെന്നയും കണക്കിലാക്കളിയാക്കിയല്ല. എൻ്റെ മഹാസ്തീഥിസി! ഞാൻ ചിന്ത ക്കുയായിരുന്നു എൻ്റെ കായാക്കിയുടെ നിങ്ങച്ചേരാതെയും തന്ത്രയുംപുറാറി. എന്നിക്കുതാനാണിവിടെ ഇരക്കിട്ടുവാൻ?

മെരു: അംഗത, അതുതന്നെന്നയാണ് എന്നും ചോദിച്ചതു്? സിംഹപരാഗുമനം, ഗളവിഗ്രഹമനമായ നിങ്ങൾക്ക് ഈ വനജിവിതം ഒരു കാരാലയധിശാസനം എന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഒരു രക്കിപ്പിക്കുകഷാരാന്തരം നോക്കിനില്ലെങ്കയല്ലെ എന്നു്?

ഓഫോ: ഫ്ലൈമിതരെൻ്റെ ഉഖ്രംതെററല്ലതനെ. എന്നെന്നും എന്നൊക്കാരിം രക്കന്നായ ഒരാദി ഇന്നി ഭൂമിവത്തിലെപ്പുന്നമുള്ള എൻ്റെ വിത്രോസം സുഭ്രാംഖ്യമെന്നു നിങ്ങളും. വിത്രോസിക്കുന്നും. അമധ്യാ ധാതോന്നിനും കീഴുപ്പടാത്ത, ധാതോന്നിനെന്നയും ദയപ്പടാത്ത ഒരു രക്കി എവിടെയെക്കിലും മണഡക്കാൽ പറയും. ആ ജിവിക്കായിരിക്കിം എൻ്റെ സേവനം.

മെരു: അതുകൊണ്ടു? എങ്കിൽ മത്ത രജണിക്കും, കാട്ടുപാത്രക്കും, കേസരിവീരരംഭം, കരി സുലിക്കും, ഈ വനത്തിൽ ധാരാളമണ്ണല്ലോ. അവ കളിൽ നിങ്ങൾക്കു രക്കിപ്പിക്കുകയെന്തോ?

ഓഫോ: മഹാസ്തീഥിസി! നിങ്ങൾ എന്നൊക്കളിയാക്കുന്ന അല്ലോ? എന്തു? കാട്ടുരജണാട്ട രക്കിപ്പിക്കിക്കയോ? എൻ്റെ രബ്ബുന്നുവണ്ണമാനുയിൽ പറി ഭാന്തിയോടെ അവ, വായുവിൽ കരിയിലക്കണക്കുന്ന ആ ഘോട്ടം, ദാടിമരയുന്നുക്കും തൊന്തരാനുചെയ്യുട്ടു. രാന്തം! പാവു!!

മെരു: എന്നും അംബുര ചുംബികളായി നില്ലുന്ന പ്രത്യക്ഷകളാകുന്ന ഈ മാനീരയണ്ണമിൽ ഒരേ നാഡി പിഴതെടത്തു് അമധ്യാനമാടിക്കുണ്ടോ? അല്ലെങ്കിൽ ഒകിൽമാലപോലെ നടന്നിള്ളതിൽ ഉയൻ്റെ നില്ലുന്ന ഈ കൊട്ടടക്കക്കും കരിയാംകളും അഭിച്ഛുച്ഛതരിപ്പുനാമക്കിള്ളുക്കോ? ഇതു അവയെല്ലാം നിങ്ങളുടെ ബഹ

പരിക്ഷണത്തിനുംനാണോ ഗംഗിരഭാവത്തിൽ നിന്നും
ഒള്ളത്രിച്ചേണ്ടുക്കുന്നു.

ശ.ഒ.: മുള്ളുമിത്രാ ഇം തമാശകളും
കൈ. അംവരുണ്ടാണോ എന്ന് കരബലത്തിനുപറിയത
ല്ല. അതുനേരുക്കും ഒരു തന്ത്രം കുംഭം, ആ പാറക്കൂട്ടുക്കും,
അംവരുണ്ടാണോ എന്ന് ഒരു ആജ്ഞയുമായ കരപാത്രമേരു
തകണ്ട് സ്ഥാനം കുറയുംബോന്തു് നിങ്ങൾ ഓമ്മിക്കണാം.
ഇതിലും ഒരു ഒസ്ത്വം എന്നിക്കില്ല. എന്നുക്കാരിം
ബലവാനായ ഒരു മണഡ്യും എവിടെയെങ്കിലുമണ്ണ
കിൽ പറയണം. അതാണെന്നും സേവന ലക്ഷ്യം.
അവിടെന്നും ഭാഗ്യപർക്കുക്കണം.

മഹരാജാ: അങ്ങനെയെങ്കിൽ തൊന്തരിയുന്ന, അല്ലോ,
തൊന്തു കേട്ടിട്ടുള്ള ഒരു മഹാ റാങ്കന്നാണ്. അംഗേമത്രേ
കാരിം പ്രതാപവർന്നായി, പ്രംാഞ്ചമിയായി, അതുല
വിശ്രൂതനായി മരിയും മഹാന്മാരി ലുന്ന് ലോകത്തിലില്ല
തന്നെ.

അംഗേംഭാ: ബുദ്ധേഷ്യം! എൻ്റെ കാര്ത്തകരിം കൂ
ളിക്കുന്നു. അതാരതനു കേരിക്കുവാൻ! എൻ്റെ ഏല
യം തുടിക്കുന്ന അതവരെന്നറിയുവാൻ! എൻ്റെ കൊച്ചു
സ്ന്നുമിത്രാ കനാവേഗം പറയു അതാരതനു? ഇതാ ഈ
ക്ഷണം തൊന്തു പുരപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു അംഗേമത്രേ കാണ
വാൻ. പറയു, പറയു! എൻ്റെ മഹരാജ്ഞിസെ! വേ
ഗം പറയു! ഹാ! ഹാ! ഹാ! എന്തു വികാരനാംരമായ വാ
ത്ര! (ചാടിക്കളിച്ചുരസിക്കുന്നു.)

മഹരാജാ: എന്ദോ മണഡ്യു! നിങ്ങൾക്കു ഭാഗ്യപി
ടിപ്പെട്ടോ? ഇതെന്തു ബുധിമാണൊക്കെ? ഓറ്റാനത
മായിനില്ലെങ്കിൽപ്പറയാം. അംഗേക്കിൽ നിങ്ങൾിം ഈ
വിടക്കിടന്ന ചാടിക്കളിക്കും. തോന്തരാ പോകുന്നു.
[പോകുന്ന ഭാവത്തിൽ തിരിഞ്ഞുനടക്കുന്നു.]

(അംഗേച്ചിയോസ് മധ്യിൽക്കുന്ന തകണ്ടുകുട്ടി
ണ്ട്) ഇതാ തൊന്തു നിങ്ങൾിം പറഞ്ഞമാതിരി നിന്നുകുഴി
ഞ്ഞു. [അററൻഡ്യുനുഡില്ലെന്നു.] എൻ്റെ സന്ദേശം

ഈം അടക്കവാൻ കഴിവില്ലാണതിട്ടല്ലോ ഈ തുച്ഛമാക്ക ചെയ്യേം പോയതു്. എൻ്റെ പോന്ന സ്നേഹിതാ എന്ന കിന്നാം അനന്തരക്കയില്ല. പറയണം അതാചരന്മാ?

മെരും: അങ്ങനെ നില്ലുച്ചിട എന്നും പറയുന്ന തുച്ഛരു. രണ്ടി, ഇന്ത്യപായാം കേട്ടുംബുളി. ഒരു മഹാസ്ത മറ്റാരംമല്ല. ഇപ്പോൾ രോമൻ ചക്രവർത്തിയായി വാഴുന്ന “ഡയക്”ഉണ്ടുമെന്ന് എന്ന മഹാസാഖാം. അഞ്ചുമു തെരുക്കണ്ണ വിവരമർത്തായി തുച്ഛസവന്മരജ്ഞിക്കുക. അങ്ങനെ വിത്രുതനാക്കുക. പിജയിയാക്കുക. സർവ്വമംഗള കൂളി. നിങ്ങരിങ്ങവിക്കരുട്ടു് എന്നുപോകുന്നു.

അംഗോ: വരട്ടു. കന്നട്ടിട ചോദിക്കവാൻണോ. നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ ആ രോമാധിനില്ലോ. അതെവിടെ യാഥാഭക്താ? ദയവായി കന്ന പറഞ്ഞിട്ടുപോകുന്നും. ഇല്ലക്കിൽ എന്നെന്നും അവിടെയെത്തുറ്റാം?

മെരും: നിങ്ങൾ ഒരു മല്ലും. ഒരു ചുക്കം തിരി യാത്ത ഒരു മല്ലും എന്നല്ലാതെ എന്തുപറയുട്ടു് എന്തോ ഇവിടെനിന്നു നേരെ പടിഞ്ഞാറനോക്കി അഞ്ചുമാടക്കുന്നും. ഒരുവിൽ അല്ലോ പടക്കോട്ടു്. അപ്പോൾ രോമാധിലെത്തുറ്റാം. കുഞ്ഞാം! രോമ എന്ന കേട്ടാട്ടുപോലു മില്ലാത്ത ഒരു വെരും കാടനാണല്ലോ നിങ്ങൾ. ഒരുക്ക ത്രു. ഇനിയെക്കില്ലോ ഇതു കാടവിട്ടു പുതതിരിപ്പി കന്ന സഖവിഷ്ടി. വദനം. എന്ന നില്ലുട്ടു്.

അംഗോ: എൻ്റെ സ്നേഹിതാ! എന്നൊരു വെരും കാടണ്ണതനെന്നു. എങ്കിലും എന്നൊരു മംയനല്ല. എങ്കിലും വളരെ ഉപകാരം. നിങ്ങൾക്കുണ്ടു് വിനിത നൃമജ്ഞാരം! നമക്കിനിവിത്തിയാം.

(നില്ലവേദം പോകുന്നു.)

(രണ്ടാം റംഗം)

[രിംഗൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ഏകാട്ടാം. ചക്രവർത്തി പ്രഭാവാനിച്ചുപാട്ടും.]

(രാത്രികംഡബാണി.) ‘സൗഖ്യവിനോദത്വമുട്’-മട് (ശ്രദ്ധിതാളം.)

കണ്ണാലും ലോകരെ! നന്ദനക്കം—

എഹാരിയിന മമതക്കിൽ.

[കണ്ണാ]

മുക്കിക്കം, യുക്കിക്കം—ശാന്തിനി—

സക്കിക്കം, സക്കിക്കം നമ്പിയെതിർ. [കണ്ണാ]

ചിത്തം തത്തും പട്ടിമമവിത്തം ദത്തം നിരവധി. [ക] ഇന്നിവനിൽ കന്നിവരും പരഞ്ഞായോ—

ബിന്നിഴയിൽ മനിലയിൽ.

മരുവിന. [കണ്ണാ]

ഒഴ്ച്ചരേഖയാക്കേ മന്ത്രപ്രതിനായ—

അവന്മാരുക്കനിവോടിവ.

നേക്കിയൊരിപ്പുത്തി.

[കണ്ണാലും]

യമകല്ലുന്നതു മരകല്ലുന ഭൂവിയോ—

ദൈഹപ്പുചുമതിനെതിർക്കല.

ന ന മി. (കണ്ണാലും ലോകരെ.)

ഒലാരുപാരികളെ!— മധ്യാരമധ്യാരനനീക്കു—

നമിക്കക. [കണ്ണാലും ലോകരെ.]

[ആ സന്നസ്യനായിട്ട്] ആരവിംട?

[കര തേരുന്ന പ്രവേശിച്ച്] തിരുമെന്തി! ഇതാ അ നിയൻ കല്പിച്ചുാലും.

ചക്രവർത്തി. മന്ത്രിയെ ഇന്നോട്ടാനയിക്കു?

തേരുന്ന:— ശാടിയൻ. കല്ലുനവോലെ. [തൊഴ തുപോകനം.]

[മന്ത്രിപ്രഭവൻചിച്ച്] തിരുമെന്തിക്കു ദിംഘായുദ്ധും വിക്കൈട്ട്.

ചക്രവാഹി:— ഇരിക്കു മന്ത്രി! ക്ഷേമം തന്നെയെല്ലു?

മന്ത്രി:— തിരക്കന്നുംലെ തുപാതിരേക്കത്താൽ അം കിയൻ ക്ഷേമതന്നെ.

***ചക്രവർത്തി:**— കൈറളും നബ്രതു്. നാം നിങ്ങളെ വിളിപ്പിച്ചുകൊഞ്ചും പറയുട്ടു്. ഇന്നുവരത്തെ നായാളിൽ വല്ല തുസ്യൻ മുത്തേപ്പേരും നീറിക്കിട്ടിയിട്ടുണ്ടോ? പ്രമാത നമ്മൾ യോഗത്തു് അം തുന്നന്നയെണ്ടാ.

മന്ത്രി:— തിരമേണി വിജയിച്ചാലും! ശ്രദ്ധാലുതെന്ന പേട്ടയിൽ ആ നിച്ച പ്രവർഷകളും സ്ഥാനങ്ങളും ദിനകിട്ടിയതായി ദിനേഴുംകിലു്. എങ്കിലാം അവരുടെ വാംഗ വിഡേ ചെറം ചെയ്യുതെങ്കാവാളും ഉണ്ടാക്കിയും നാ പൊടിക്കംക്കുംവേണ്ട നിഃഖാരം നാക്കിയിട്ടുണ്ടോ. മാത്രമല്ലോ അവരുടെ ഏല്ലാരും നാട്ടിൽ വാഴു വാറിൽ മത്ര.

ചക്രവർ:— കൊള്ളാം- നമ്മൾ വളരെ സൗഹ്യം മായി. അങ്ങനെ നടക്കുട്ടു് ആ നായുള്ളിടെ വയം. മേലാൽ അവയിൽ ഒരെണ്ണും നമ്മുടെ രാജ്യസിമയിൽ കണ്ണികാണാൻ ഇടം കൊടുക്കരുതു്. കേടുക?

മന്ത്രി:— എല്ലാം ഭ്രംബായിരിക്കുന്നു.

മന്ത്രി:— തിരക്കന്നുംലെ കല്പനാപരാലു നാകല തു് ഭ്രംബായിരിക്കും. ഒരു കാല്യും പ്രക്രമാക്കും തിരഞ്ഞെടുന്നതിപ്പാണണ്ടോ. ഇന്നൊറോഡാ, ചൈവാലഡിക്കം, ദൈഖവന യുക്തനമായ ഒരു മഹാ മലയ്ക്ക് ഇവിടെയെ തത്തി തിരക്കന്നുംലെ മിഥം കാണിക്കാണാൻ സൗധയം കാര്യമാക്കുന്നു. വിവരം തിരക്കന്നുണ്ടിക്കാവാൻ ശാടിയൻ ഇന്നും ഇന്നോടു പുരോപ്പട്ടകയ്ക്കായിരുന്നു.

ചക്രവർത്തി:— അതുവോടു എങ്കിൽ അവൻ വരുട്ടു്? അതുവിടെ?

ചുരുൻ:— തിരമേണി ഇതു അടിയൻ.

ചക്രവർത്തി:— നമ്മുടെ കാണവാൻ എത്തിയിരിക്കുന്ന ആ വിഭേദിയെ ഹബ്ബന്തിൽ ഇന്നോടു കൂടി കൊണ്ടുവരു?

ചുരുൻ:— കല്പനപോലെ. (ചോക്കൻ)

നാദാച്ചിയോസ് പ്രവർഖിച്ച ലാമാസ്തിക്കൻ)

ചക്രവർത്തി:— നിയാദ? നിന്മന്നു പേരെന്തു?

അംഗഭാര്യിയോസ്: (കാം) ഒന്നുകൊണ്ടുകൊപ്പിച്ചു; എടം മുഴുവൻ! ചക്രവർത്തിനിരുമാല്ലീരെ തിരുക്കുവിൽ അടിയന്തരം എന്നാണാൽ കണക്കുണ്ടോ എന്നു ചരയുന്നതു? പിക്കാറം!! (ചൈക്കുറുക്കുന്നു)

അംഗഭാര്യി:— അംഗഭാര്യി! ക്ഷുഭിക്കണം. എന്നുനോടു വാരം ഗ്രാമീനനാണ് പതിചയകരവുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞുട്ടുംയി. ഒരുപാടു ദയപ്പെട്ടതുമെന്നും എന്നുകിൽ ശാസ്ത്ര സഹാരം നാശപ്പെട്ടു. വെക്കും കാലുമോ നാമിഷ്ടകാശിട്ട.

ചക്രവർത്തി:— വാരു എന്താണു നിന്നുംവരും? നിന്മന്നു രാജുമേശു?

അംഗഭാര്യി:— ഏൻ്റെ — അംഗഭാര്യിയെന്നു രാജും കാനാൻ ചുന്ന പഠയും. അടിയൻ അദ്ദേഹം സേവകമായ്ക്കിവരാൻ വന്നതുണ്ട് ലോകത്തിൽ അതുല്പുചാരാക്രമാധികാരിയായ ഉള്ളാൻ അവിട്ടുന്നമാനുമാണെന്നറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു അവിട്ടതോ സേവനം അഭിലഷിച്ചതുനുണ്ടെന്ന് അടിയൻ വന്നിരിക്കുന്നു.

ചക്രവർത്തി:— (സ്രൂഷ്ടി നായി) എങ്കിൽ കൊള്ളും. നാം സദനാശിക്കണം. നിഃബന്ധിത കേരിംവി തെറിയില്ല. അതെങ്കിലും നിന്മന്നു ധരിപ്പിച്ചതു തികച്ചും പറമായ്മാത്രനു.

അംഗഭാര്യി:— തിരുമറീ! അടിയൻ തുതുതുന്നായി. മഹാസ്തു! സദനാശിക്കു! ആതെ. അടിയൻനു ബാഹ്യക്ക ദി സജീവനാളായി. അടിയൻനു നയനങ്ങൾ ദിപ്പുങ്ങളായി. സിരകൾ പുളകൾ പുണ്ണം. തിരുമന്ത്രി അവിട്ടതെത്ത ശക്തിക്കാതിരായി ലോകത്തിൽ മരിയാണവില്ലുന്നതെന്ന് അടിയൻ വിശ്വസിക്കുന്നു!

ചക്രവർത്തി:— (അതുനും സ്രൂഷ്ടിയോടെ) ഹ! ഹ! വിശ്വസിക്കണം.. അചഞ്ചലമായി വിശ്വസി

ஆ கொல்லனா.. நமுடை கேள்கிடிபளியாதத ர
ஜாகவூரை, ராஜாவை, வழக்கிக்கை ஹன் ஆவ
நிலைப்பாட்டு' அவிதக்கிமுறை. நா.. பிடித்து
கியிட்டுத் ராஜாவை ஏற்றாயறு? நமுடை முதை
நிலை நடவிரைந்தாயி அடிப்பள்ளிட்டுத் திருப்
நூல் ஏற்றாயறு? நமுடைக்காம்முறையைத்தில் நடங்கா
து சுத் ஜிவியூ ஜிவிக்கணிலு. அதை, ஹன் டுவ
நைக்கிழுத்தாய ஏக மூங் நாம் மாஞு!!

உரோ:— திருமேனி ஸப்பாஞ்சுக்கையை வ
க்கிட்டுவது! ஹுதா ஹன்முத்து அடியங்கிர ஜங் ஸ
மலமாயி. வோக்குத்தில் யாதொத்து ஜிவியேயுங்கு
விட்டு தெப்புக்கணிலு யென்று அங்கியூ அடிய
நெ முதுங்கணியுவில் அருடாடிக்குத்தென வெறுந்.
அடியங் அங்கை வியேயாயி கொல்லுந்.

வகுவத்தி:— ரஹிதரி. நாம் அவைதிட்டிரி
க்குன். நழக்கிலோக்குத்தில் யாதொத் ஜிவியேயுங்,
—பக்ஷபிலாவினையோசிகை— நாம் அவைவாலு
தெப்புக்குலு. ஸபுமாயுங் விரைவுத்து. அதுக
யாத் அந்திகாய நாய நின்கு ஸெவகா நழகு ஸ
ங்கை ஜங்கம் என்ன.

உரோ:— வெதுந் டோவ் பக்குங் திருமே
நி! அது பேர்" கணத்து கல்லுத்துறைகளும். அவிட
நெ தெப்புக்கு ஒருத்தை கணின்கேபது?

வகுவத்தி:— ஏற்று? பிரைவினெநி கேட்கி
கிலுங்கா! லேகை முடிவுநை அவைகை தெப்புக்கு விர
வரவுங் நின்குக்குள்ளுத்துக்கொனா? ஏற்காத அது விர
விடுத்தென.

உரோ:— பிரைவோ? திருமேநி! அயாகீ
ஏவிக்கொள்ள.. அடியங் பக்கொல்லுக்க. அது
நெ தெப்புக்கு பிரைவினாளினி அடியங்கு ஸெவகா.

வகுவத்தி:— ("தெப்புக்கு") ஏற்று! நி ஓருவ

ന്യൂനോ? പിരാചിനെ സേവിക്കവാൻ നീ പോക, കൗൺസിൽ എന്നോ! വിചിത്രംതന്നെ. എന്താണിതിന്റെ അത്മം?

അംഗോ:— തിരുമെന്തിക്കു പിരാചിനെ ദേഹം നാലു കല്പിച്ചതു്. അതു രഖിയെങ്കിൽ അവിട്ടതെത്തു കാരി കൈകൾ പിരാച്ചുതന്നെന്നയാണെല്ലോ. അതു കൊണ്ടാണ് എന്നു അഞ്ചുശ്ശേരി കാണവാൻ തത്ത്വപ്പെട്ടിനാൽ.

വകുവത്തി:— (ലഭജിതനായി) അവനെ നീ ഏ വിടക്കാണോ അവൻ മാധ്യാന്തപത്താണ് നീ വിചാരിക്കുന്നതുപാലപ്പെട്ട ദേശം എന്നിക്കവാനോടില്ല. പിന്നു എറേറ്റോ ഒരു രീതി.

അംഗോ:— അതെ, അതുതന്നെന്നയാണെന്നിക്കു കേരിക്കേണ്ടതു്. അവിട്ടതെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിലും അവ നെ ദേഹം എങ്കിൽ നിശ്ചയകാര്യം അവൻ തന്നെ അംഗങ്ങളെ കൈകൾ. അങ്ങനെയുള്ള കരാർക്കാണ് എന്നു സ്വീകരിക്കുവാൻ. അതുകൊണ്ടെന്നെന്ന ചോകാൻ അഞ്ചുവിച്ചിട്ടാലും.

വകുവത്തി:— കൊള്ളും അങ്ങനെന്നയാണ് നീ എന്നു അതുമഹാക്കിൽ ദാം അഞ്ചുവിക്കുന്നു. പക്കാ അഡാനു എന്നും കാട്ടിരല്ലെങ്കിൽ പ്രഃഞ്ചാട്ടതന്നെ നീ മാനീവയമല്ലോ. ഒച്ചാക്കം.

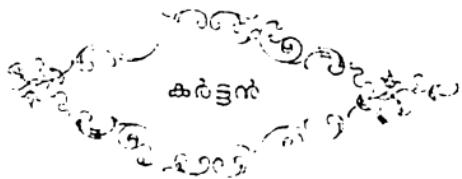
അംഗോ:— തിച്ച്ചയാണു് പിരാചിന കാണാ നാവാക്കിം അവിട്ടതു ദിസുഃനാത്തിനായി എന്നു ഒട്ടു തന്ത്രിയെന്നും. തിരുക്കുക്കു നമസ്കാരം. (രഹസ്യത്വം ചൊക്കുന്നു)

ചക്രവാഹി:— മനും! നമക്കിം പോകതന്നെ. അംഗോ! ദേശകരൻ. അവൻ പിരാചിനേയും ദേഹപ്പെട്ടി മെന്നു തോന്നാനില്ല. അവൻ കോച്ചിച്ചാൽ അവനെ ആരെത്തിക്കണം?

മനും:— തിരുമെന്തി കല്പിച്ചതു സത്യം. അവ നൊന്തു മഹാദേശന്തന്നെ, എന്നിങ്ങനാലും പിരാചി

നോട്ട് അവൻറെ രക്കിക്കൊള്ളുവയ്ക്കും കഴിയും? അവൻ കടമ്പിവരാതിരിക്കയില്ല.

ചക്രവാഹി. — ശ്രീ. അംജലായക്കിൽ അവനെ നാം സ്വീകരിക്കം വരട്ടെ.

സ്ഥാപനം റംഗം

(അദ്ദോധ്വിജയാർ പ്രഭവൻകകനാ.)

പാട്ട് “മുണ്ടന കീവനു്” — മട്ട് (കമാത്രം, അവകാശം) പല്ലവി.

ക്രാനകീതിൽക്കൾ — വാളു് തെങ്ങുനിസ്വാതന്ത്രാനൈ — ആരിള്ളവുന്ന കിത്തികൾ.

അരസപല്ലവി

മഹിതപാദനാ — ക്ഷുബി — അതുലകായനൈ!.....

മതിപ്പംനബാ! — ഭവംതമെ — തീവനഞ്ചല്ലേരായു (ശ്രീ)

ചരന്മം.

ആവിശ്വാസിന്റെ ചാസമക്കിൽനിന്നി.....യെന്നുചാത്താൽ? മോഹനമാം തവചരിത്രം — അരിയുവതെന്നോ സാത്താ എന്നോ?

ഭീമന്ത്രവനോ — ഭോന്ന് — ആമിജാതനോ?.....
ധിരണ്ണാബല — വിരവിക്രമ — നാമധാരിയോ?

(ആരിള്ളവുന്ന)

എകാനാനൈമെ, ഞാനിനി അങ്ഗപച്ചിക്കാത്ത സ്ഥലം വിള്ളു മഹാക്ലുനായ ശ്രൂ പിണ്ഡാചിനെ. കുടലും, കുരയും

കാട്ടംമെട്ടം, കണ്ണംകഴിയും, മലയുംറിലയും, വഴിയും
പുഴയും എന്നവേണ്ട സ്ഥലിക്കിലും നിങ്ങളമായി ഞാ
ൻ അവനെ തിരഞ്ഞെ. എന്നും കണ്ണില്ല. വിളിച്ചും
കുവിയും മട്ടത്ര. അതു ചന്ദ്രത്തിനു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് എന്നും
അവനു ചായാനുപദായിരിക്കും. എന്നായാലും അ
പരനു കാണാതെ കഴിവില്ലല്ലോ. കാണുകതനെ യേ
ശം. ഒരുാക്കലുന്നനുഭിമാനംകൊണ്ടിരുന്ന എന്നാണും കഷി
ണിച്ചതെന്നും. ശ്രീനിയും ഏവിടെയാണുവരുന്നു അംപ
ശിക്ഷക്കുണ്ടതും എന്നതാണും കരാറിയും. അക്കട്ട. ഈ
റിഡ് നിന്നുകൊണ്ടും ഉച്ചത്തിൽ ഉന്നംഞ്ഞുട്ടി വിളി
ച്ചു നോക്കാം. എഹി! സാത്താൻ! ഫോ! സംത്താനെനു
അതുകുണ്ടും ചീരാതു! നീയെവിണ്ടു? വരിക.
വേണംവരിക.

കുടുംബം ലുളികൾിയും അസ്ത്രചുത്തിൽ ദൃഷ്ടംവിളിച്ചും ദയക്കു
വോബാന്നിൽ ലുസിനും ചംട്ടിനുബാംഗു മുഖ്യമാക്കുന്നു. ഓ
അച്ചടിയോന്തും സ്റ്റോൺസിൽ ഒരുംഗത്തുനിന്നും ശ്രദ്ധിക്കുന്നു.

(ഹാട്ട്.)

“പാട്ടാബാ” ഉച്ചിതെല്ലാം മട്ട്

(കാരാട്ടിച്ചിയും)

(മൊറുപ്പുങ്കു എക്കതാളം)

പല്ലവി.

ധിരവിരാഗ്രണിയാം സാത്താനുവം—

നാലുക്കുറിനന്തരായിരുന്നും.

അന്നപല്ലവി

ഈ രേഖക്കുണ്ടും ധാരാത്തിൽ കീഴുക്കുന്നു,
നേരും നെറിയുംമെഞ്ഞും നേരെ പുലത്തിട്ടുണ്ട്. (ധിരവി)
പരണാണടി.

അന്നികൊണ്ടുകുത്തു— മൊന്തപ്പറിതും നടവിൽ
അതുനമാത്രവും തെടി കൊടുന്നുകാടി—

ചുട്ടുപുറിയും, ചുട്ടുപുറിയും, തുട്ടുപുറിക്കുന്ന
ചുജ്ജപുരിയും, ചുട്ടുപുറിയും, കത്തിക്കൊലയയതും,
നാട്ടിക്കുവെച്ചും, വിട്ടിക്കുലയവും, കാട്ടുന്ന

ஒன்றியம், கண்ணுக்கூடும், எடுத்திக்கொடுவது கூடும் மிழிமாரை கண்ணுக்கூடும் கூடும் பொழுத்த வியரை, அரவிதமாயுள்ள புனிதிகாலங்களை வெளியிடுவது கூடும் என்று கூறுகிறேன். நிதியுதம் வாய்ந்தால் வரை - மற்றுமிகு தொழுராய் என்னண்டிடும்.

(2)

அன்னிகொள்கிதமா - மொங்புறிதன்னடவில்
அந்துமாமையுவும் தேஷ் கோடாங்கோடி-
கஷ்டமானம் நல்லுக்குத்தகியர் கொல்லிவாகச் சூரியு
ஒத்துக் கொல்லுகின்றது கலாந்து தொல்லுவாய்
மானம், கஷ்டஸ்துக்கானம், கஷ்டஸ்துக்கானம், கஷ்ட
வூக்கிக்கானம், பின்துயைகொல்லும் தழுதுமானம்,
நல்ல பஞ்சிக்கெல்லானம், பஞ்சிபுமானமீல் புநல்லும்
தழுதிட்ட, பஞ்சிமுரைக்கியை தழுத்துக்குள்ளதிட்ட. க
ஷ்டிக்கெல்லயில்லது. கொல்லிக்கொன் பஞ்சிக்கெல்லானம்,
நிதியுதம் வாய்ந்தால் வரை - மற்றுமிகு தொழுராய் என்னண்டிடும்.

(3)

அன்னிகொள்கிதமா - மொங்புறிதன்னடவில்
அந்துமாமையுவும் தேஷ்கோடாங்கோடி.....
தமிழ்த்தமிழ்த் தலையுமானமாடியு பொன்றுமாரை
என சுமாதெக்காவிக்கைமமாவியும்மார், தூஷிதடி
தத்துந்தான்தான்துமாரையுது தாந்தெதன்மொத்துக்கது;
ஜாமைஏரைத்துப்பாரை நாறிமானம் தீர்த்துநாலைவத
தாந்தாந்துமானம் பிரை கஷ்டிப்பாத்தைக்கமை தெய்
ஷ்டுட் வெல்லுத்தித்தூடியியும், வஞ்சியித்துணி யும்,
காகோல்ளுவியும், ஏங்கநல்லுப்பியும், நாநாதரை
தடித் தாலைக்கொண் ஸ்ரீகது. (நிதியுதம் வாய்ந்தால் வரை)

(4)

அந்தமாரை சுமாதலை மக்குத், கொல்லுமைக்குடிடு

പ്രിഞ്ചം യുവാക്കളും, അവരായും സന്നാനാസമ്പ്
ൽ നിയന്ത്രണം സന്തതം ചീറ്റിക്കും ഭാഗമായും. മന്ത്രി

കുതുമേഖലാതികരിം, വേദവിധ്യംസികരിം, നാ
സ്ഥികഹാരായ വിദ്യുവകാതികരിം, മാതാപിതാവയും,

വൈദികനാതെയും, വൈദ്യവ്യുമാസ്ത്രം മാനി
നിമാരെയും, രൂഖനാതേയും, ഗ്രാന്തനാതെയും നിദി

ചുഡിനമേറും നിത്യശ്ശമാം ദോഷികരിം കാട്ട
നാ യുലപ്രിയനായും, പുതനൻ പരിജ്ഞാരജ്ഞിക്കും തുട്ട

മായും നിത്യവും വന്നായുന്നാണെവരെ- മർത്യുവി
ൽ ഭാഗ്യരായും” തൊനെന്നെല്ലിട്ടുണ്ട്.

(പാട്ട് കഴിഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തിനേയോസിനെ അഭിചുവി
കരിച്ചുകൊണ്ട്)

ബുസിമർ:- എന്താണടാ! നരകിടമെ, നി ഇങ്ങനെ
എനെ അലക്ഷ്യമായി ആച്ചപാനം ചെയ്യാൻകാരണം?
പറയു? ഉടൻപറയു? അല്ലകിൽ ഇപ്പോൾ നി സ്നേഹി!

അദ്ദോ:— ക്ഷമിക്കണാ. മേ! സാത്താൻ ഒരു
നെഹാക്കി. അദ്ദുതനെന്നായല്ല തൊൻ അതുഡികം കാജ്ഞ
പ്രക്കും ഇതുവരെ അനേപാശിച്ചുനടന്ന അതുലബലനാ
യ സാത്താൻ അമവാ പിരാച്ചു? എങ്കിൽ തൊനിതാ
ഇപ്പോൾ മുതൽ എൻ്റെ ഇര കായലുക്കി അന്തേയുടെ
സേവനാത്മം വിനിയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ആകയാൽ അ
ണ്ണാരെന്നതനെ ആളുമായി അറിയിച്ചാലും. അവി
ഡൈക്കായിപ്പോരെന്നാണെങ്കിൽ സദയം ക്ഷമിക്കണാം.

ബുസിമർ:- എടും! ബുദ്ധേന്നു. നി എൻ്റെ
സേവനം കാംക്കിച്ചുവന്നവനാണെങ്കിൽ തൊൻ അ
തീവസ്ത്രം അഭിവേകമെല്ലാം ക്ഷമിച്ചിരി
ക്കണാ. നിന്നെന്നപ്പോവുള്ള ബലവാനാരെയാണെന്നി
ക്കുന്നം ആവല്ലും. സ്ഥാത്താൻ അമവാ പിരാവെ
ന്നതു് എൻ്റെ വാദനാമമാണു്. എൻ്റെ പേരുണ്ണാണെ
ങ്കിൽ ബുസിമർ എന്നാണു്. പിരാച്ചകളുടെ വരു
വത്തി അല്ല തുണിലോകസംഗ്രഹം.

അദ്ദോ:— അങ്കേക്കെന്നും നമസ്ത്രാരും! അതുല

ബലവാനായ ഒരു മഹാനെന്ന കണ്ണപിടിച്ച് അംഗലുഹ തത്തിനും ഓസ്യനും അംഗങ്ങളും കൊണ്ട് പുരുഷക്കുട്ടിക്ക് വളരേയായി. ഒട്ടവിൽ അവിട്ടുന്നു മാത്രമാണുമുഹമാരക്കെന്നറിഞ്ഞു് എന്നു അനുഭവയെ തിരക്കിനടക്കക്കയായിരുന്നു. ഇതാ ഇപ്പോൾ കണ്ണം തനി. ഇനിയും അനേകം ദശകൾ എന്നിക്കും ഏ നിക്ക് വെളിപ്പുചെത്തിയാലും.

ബുസിമർ:— ഹ! ഹ! ഹ! വളരെ സന്തോഷം. വരിക, കാണി ആത്മാം. അതാ നോക്കു! ആ കാണാനു ദിക്കെല്ലാം കാണുന്നതുമികളാണു്. സുവർണ്ണസാനക്കെല്ലാം എന്നു്. എത്രയെത്രതോരും കനകമാനവിടെ വിളിയുന്നതു്? നോക്കു? അതിനെത്തുകാണാനു ആ മഹാത്മാം. അതായെ രതാകരമാണു്. അതിലെത്രമാത്രം അനുഭവങ്ങളായ, അമേരിക്കൻ ജാജപല്ലുമാനങ്ങളായ രതാ ദാളാണുള്ളതെങ്കിലുാ!

(ഇരുവരും ചുററിനടന്ന കാണ്ണനു.)

അംഗോ:— അതുള്ളതു്! അതുള്ളതു്!! എൻ്റെ കണ്ണകൾ നിങ്ങ് ഫുഡിളാക്കുന്നു. എനിക്കു നോക്കവാൻ വള്ളു. അവിടെനോയു കുംബരൻതന്നെ. സംശയമില്ല.

ബുസിമർ:— നോക്കു? അതിനെപ്പറമെന്താണുനു? രതാവിഭ്രംഖിതദാളായ ആ കനകമക്കട്ടും, അ തെ, സിംഹവികുമനാരത്നാലിമാനിച്ചുകൊണ്ട് ഒലാക്ക തെത്തു കിട്ടകിടം വിറപ്പിച്ചിരിക്കുവരും, ഒട്ടവിൽ എനി കൈമലപ്പുവരമായ മഹാരമനാർ ദിരസ്സിൽ ചുടി കിങ്കനാ ആ രതാകിരിക്കുവരും എൻ്റെ അതുലയക്കി കൊക്കുതമതെളിവായിക്കുത്തിക്കൊടിക്കു.

അംഗോ: ഭോ! ഭോ! മഹാപ്രഭോ! അനേകായും മഹാരമന്തനെയെന്നു എന്നും സമർക്കിക്കുന്നു.

ബുസിമർ:— നില്ലു! നില്ലു! അംഗോച്ചിയോ സെ, അതാ അല്ലുള്ളടക്ക അല്ലുറതേക്കൊന്നതിനോ അക്കു, എന്താണവിടെ കംണന്നതെന്നു്. ആ വഴുമാല്ലു

കുറം, മുത്തുമാല്പുദ്ധരിം, നവരതാവചിത്രങ്ങളായ കനകമാല്പുദ്ധരിം, സൗഖ്യംകക്കണ്ണങ്ങൾം, അവരെയെല്ലാം വിഹബിത്രുതരാതായിങ്ങനും, വഞ്ചലുദയനാരാധിക്കനും സഖവിരകാരേയും റവച്ചുനമരകാരേയും തങ്ങളുടെ കടാക്കവിജക്ഷപാംകോണ്ട് അടച്ചിയറവു ചരയിച്ചുവരും ഒരുവിൽ എന്ന ശത്രണപ്രാപിച്ചുവരും, ഭലാകൈസുന്ദരികളുടെയും നാരിമണികളുടെ മോഹനകളേംബരങ്ങളിൽ അണ്ണിഞ്ഞിരുത്തുന്നവയുണ്ട്. മാത്രമല്ല, ആ വിരായുധങ്ങൾിൽ, ഓരതാ അടച്ചത്രകാണ്ണനും ഉഗ്രവഡ്യുത്തുന്നവരിം, അബ്ദിലതകൾിൽ, മുലുദ്ധരിം, കരാരങ്ങൾിം, ചെണ്ണമഴകൾിം, അസുരന്നേസ്യുദ്ധരിം, മുസലമ്മദ്ധരിം, റഷ്ടകൾിം, ആ ദിയായ ആ വീംബായുധങ്ങൾിം അതുലബ്ദാലികളും. സേപ്പച്ചുംകുത്തികളുടെയും മല്ലപ്രവിശ്വാസരിൽ എന്നിക്കടച്ചിയറവുചുവയുണ്ട്.

അംഗോ:— മതിക്കതി! അവിടുന്നു തൊന്തരാനുമിച്ചതുപോലും മാരാക്കുന്നതുനും; സക്കതിച്ചിറിക്കുന്ന അംഗങ്ങളുടെ ഫ്രോഗ്യൂതകൾിം. ഉപരിതെളിവു വേണ്ടെന്നില്ല.

പുസ്തിമർ:— ബുദ്ധപ്രേക്ഷണതെ കേരിംപ്പിള്ളി. ഇക്കാണാവുന്ന സത്യവരാവരത്തും എൻ്റെ എക്കാണ്ണനു തതി എൻ്റെ കീഴാണും. അങ്ങനെ ഇവയെല്ലാം എൻ്റെ പരമാധികാരത്തിൽ അമത്തുന്നതിലേക്ക് എൻ്റെ വലം കൈക്കൂട്ടിനിന്നു ധിന്ദിരം പോരാട്ടിയ വീരദേശനും നികളിൽ പ്രദിവരെവെള്ളിലും തൊന്തുനിന്നുക്കൊണ്ടു വരിച്ചുപ്പേട്ടതിക്കൊള്ളുന്നതും. അതാ നോപ്പിള്ളി (അന്നും പുസ്തിമർ ഒരു വിസ്താരം പുരപ്പേട്ടവിക്കുന്നു. ഏ ഒട്ടുന്നും എതാനാം ദേക്കരാത്രുച്ചികളായ പിംഗാമുകൾ പ്രവേഗിച്ച് — “ജൈ! ജൈ! മാരാംജൈ! സപാമിൻ! ജൈ! ജൈ! എന്നാന്തുവിളിച്ചു് പുസ്തിമർബ�നെ നമസ്കരിക്കുന്നു.)

പുസ്തിമർ:— വീരാസന്നാമികളെ! നിങ്ങൾക്കു മാറ്റും. ഇതാ നമ്മുടെ സേവനം മോഹിച്ചുവായതനുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാമല്ലനാണില്ലോ. ഇല്ലേമത്തിനും നിങ്ങളിടെ അഭിനവനങ്ങൾിം നൽകാം. (പിംഗാച്ചകൾിം

എക്സപ്രസ്സിൽ അഴാച്ചുപ്പിലുണ്ടിനു ജയ വിനു കുന്ന്
അന്നത്തെ സ്റ്റേജിനിലുംവരുമ്പിനു മുങ്ങാമെയുള്ളൊക്കും
മാട്ടും)

ഡാച്ച്' (കുറത്തി)

യിരവിരാഗണിഗ്രണിമംഡാൻ! മുവലകിനാണെൻ!
സുരണ്ണധാകരണാകമാദരിക്കംപുജ്യൻ!
കാകളിയിൽക്കിളികലംവാഴ്തർത്തിച്ചുബുരഞ്ഞ!
കാർക്കുലിമാതംവനടിപ്പണിയുംമാരഞ്ഞ! (എ!)
പുലരിപോലിതൃകലംപുഞ്ചിരിച്ചാരിയും സുന്ദരതുപ്പ
മലകരിമാമരഹിരകമാസപ്പുംഖാടിതകക്കംതംഭീരഞ്ഞ!
ഉലകിൽമാനവക്കലിവുംരക്കയമതള്ളംനാരകനാമഞ്ഞ!
വിലയമെന്നിയെളുലകംപാലിക്കം ബലവാന്ന ലൂസി-
മർരാജഞ്ഞ!
ജയ! ജയ! മഹാരാജ! ജയ! ജയ! മഹാപ്രഭോ!

(മട്ടമാറി)

പാരിടമിവരുടെനാടകരംഗം—
ആവിനോദവിലാസമിം.
ആരിതുപോലൊത്തനായുകവീരഞ്ഞ—
പേരേഴുമിന്റപച്ചംഗവനം,
ആതതനായെത്തേസ്ഥിതനംചുര—
സ്പാതതമരള്ളുനിവരിപ്പോരി.

(ഈ ബഹുത്തിനിടയിൽ, സ്റ്റേജിനുംരെയാങ്ങലേഗന്റു് മ
ംപ്പവച്ചിരുന്ന ഒരു ചെറിയ മരക്കരിന്തുകളു് ഭയപ്പെട്ടു് അ
ലറിക്കുന്നു് അനാചരനാർ നാലുപാടും കാടിമരിയുന്ന. ദൂ
സിഫറും പെട്ടുന്നു് ലൊട്ടി അല്ലും പിന്നാറിയെണിഡിം, അ
ഭോച്ചുപ്പുസിനെ ഓറിയിക്കാതെ ചുവർസമിതിപ്പാറിക്കുന്ന.)

അരലോ:- എന്താണു? അണ്ണു! എന്താണു?
ആ വസ്തു ദംശ്രൂമാത്രമില്ല അതെങ്ങുടെ വീരസേനാ
നികരം അതുനും ഭയപ്പെട്ടു് നാലുപാടും കാടിപ്പോക
യും, ഡിരവിരാഗണിയും അവിട്ടുനോപോലും വല്ല
തെ നൃത്തി പിന്നാരുകയുംമെയ്യുപ്പോ?

ഘൂമിമർ:- എയും കൊമില്ലു- അതോരു വെരു
തടിക്കണ്ണംമാത്രം. ഞാൻ ഭയനു, വെള്ളിയെന്നുള്ള

ആം നിങ്ങളുടെ സൗകര്യമല്ലോ? വരുന്നതിലെ നടക്കാം.

അംഗോ:- തിച്ച്രയാറും അംഗു' ഡേപ്പുട്ടീക്കത്തെന്ന് ചെയ്യു. അതു ബൈരവമാരു തടിക്കശണം മാത്രമല്ല. അംഗത്വത്തെ ഡേപ്പുട്ടീനാഴിണി'. അതു എന്ന് പ്രത്യക്ഷഭായി കണ്ടതാണ്. സൗകര്യമല്ല. അംഗഭന്ധനാടും സന്തുംപരയാണ്!

ഘുസിഫർ:- എന്താ! ഒരു കമ്മറുമില്ലാത്ത വസ്തു, അതിനോടെനിക്കു ഡേപ്പുട്ടീനോ നി പറഞ്ഞതുറു? അതു വെരും അംബുദം. പരക്കു എന്നിക്കാതടിക്കശണം കൂടണാത്തതു സുഃന്തരാധിഷ്ഠാ. എന്നതോ ഒരു പരുജയാക അതു കാണണമ്പാർ. എന്നിതന്നാലും എന്ന് അതു തിരെ വക്കുവായ്ക്കുന്നില്ല. നമ്മൾ ഭാവരാത്രി ഭാഗത്തെക്കു നടക്കാം, വരു?

അംഗോ:- അംഗഭന്ധനയെങ്ങിൽ അംഗഭന്ധനക്കാർം ദാക്കിയേറിയതും ആതു മഹിഷംഖ്യാതിനുത്തെന്നെന്നും സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടുകൊണ്ടു കുറഞ്ഞി എന്നും അവിടുന്നതുക്കുണ്ട് ഡേപ്പുട്ടീക്കുന്നും ഇന്തി എന്നും അവിടുന്നതു പിന്നാലെ വന്നിട്ട് കാഞ്ഞുമില്ല. ഏ എൻ്റെ മുഹിയുള്ള സേവനലക്ഷ്യം ആ മരക്കാശണമായി രിക്കേട്ടു! എന്നിതോ അംഗഭന്ധന പുരുഷപ്പുട്ടുണ്ട്.

ഘുസിഫർ: (കേരപംനടക്കിച്ചു) എന്തു? നി അ കമ്മയില്ലാത്ത വസ്തുവിനെ — ആ മരക്കുതിനിനെ—വണ്ണിച്ചാൻ പോകുന്നേനോ! ചലി! മനഃപ്രക്രിടമേ. നി എന്തുവിച്ചാരിക്കുന്നു. എന്നും നിന്നും കളിപ്പുവയ്യേനോ? നമ്മില്ലാത്ത മുത്തേരു, എന്നിക്കാമരക്കുറിഞ്ഞെന പേരംപാലും ഡേമില്ല. എന്നും ഭീതവോ?

അംഗോ: — അവിടുന്ന മുമാ കോപിച്ചുതുക്കും ഗുണ മലമില്ല. എന്താണവിടുന്നാമരക്കാശണാത്തിനു പറഞ്ഞുവരു? കരിബരുന്നു? ശരി, അംഗഭന്ധനക്കാകരിബരു ആയമില്ലെല്ലാംമുള്ളതിനു ലക്ഷ്യമായി ഇതോ അംഗഭന്ധനചും അതിനു എടുത്തു കുറരു എറിയുണ്ടോ? അക്കാശം 'എന്നും അംഗഭന്ധന വില്പനപിക്കാം. വരണ്ണം അംഗഭന്ധനചും.

ഇതാ തൊൻ മുമ്പെ നടക്കാം.

ബുസിമർ:— (അന്തുയിക്കം കുമരായി) അട്ടാ! ഡിക്കാറി! മംഗലാ! മരത്തലയാ! നീയൈടാ എനിക്കുപെ ദേഹം നൽകവാൻ! ഇനിയും നീ ആ കഴിവിന്നെല്ലാർഡി തെ വാക്കെ രബ്ദ്ധിച്ചുപോയാൽ തൽക്ക്ഷണം നീ മരിച്ചു തുതനെ. ഓമ്യിരിക്കട്ടെ. (പോകവാൻ ഭാവിക്കുന്നു.)

ഈദോ:— ദാരിഡാറി! അല്ലോ നില്ലുണ്ടാ. നിന്മാല മായും അവിട്ടേതുക്കാക്കരിയിനെ ഭയമാണ്. അതിനെന്നു ദംനമെന്നല്ല, നാമനുവണ്ണംപോലും അടുക്കുകൾ കൂള്ളു കാണുന്നുണ്ടാണ്. അങ്ങേണ്ണുടെ ഇം കൂശാക്കംതനെ അതി ഗൊത്തുമെത്തുത്തുവുതനെ. അല്ലെന്നോ ഒക്കുയുണ്ടെനു സമതിക്കയും ചെയ്യുല്ലോ. എനിക്കുതുമാത്രംമാതി ഏതു ഇവും അന്തുക്കാണും തൊൻ അങ്ങോടുതനെ പോകു ടെ. ഉണ്ടെനു ഇം ട്രിഷ്ണിയൈക്കയെന്നുവേദ്ധുക്കുന്നും. ഇതുകൊണ്ടാനും ഇം അംഗോച്ചിയും ദയപ്പെടുകു വില്ല. (ബുസിമർ ഉച്ചത്തിൽ അലറിക്കാണും—പാട്ട്)

“കമരാലയ മലമേൽ മട്ട്”

ഉടനോടകമമധ്യാ! മരച്ചി നിയങ്ങളിടെകാലാ!

കോട്ടെമരു ചാട്ടിടം എന്നീടിനിന്നിൽ വിളിച്ചേ? (ഉടനോ)

അംഗിയോടിടി പൊടിയാക്കിട്ടുടനീനെടുത്തിനൊന്താൻ. മല്ലെനക്കിൽ വെള്ളംനീ—ഇല്ല തെല്ലമല്ലെനനിൽ.

(ഉടനോ)

“(ബുസിമർ അലറിക്കാണും പാനതട്ടക്കുന്നു. അംഗോച്ചി യോസ്സു തൽക്ക്ഷണം തന്റെ നെടുവക്കിമേൽ മിച്ചം കൈകൊണ്ടു കു കരിഡാത്തി നിമ്മിച്ചും ഉച്ചതാറിൽ) ഭഞ്ജ്ഞിരാചെവ! ഭിങ്കവായ സാത്താനെ! നീ ദയപ്പെടുന്ന ഇം കരിഡിനെന്നു നാമത്തിൽ തൊൻ ആരുജ്ഞാപിക്കുന്നു; എന്നു വിട്ടുപോകവാൻ. പോകു മുരെ! (ബുസിമർ ഉച്ചതാറിൽ അലറിക്കാണും ഓടിമരയുന്നു.)

കുട്ടികൾക്കുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ

നാല്പത്തിരംഗം.

(കയ ചെറുക്കരിഞ്ഞെന്ന് ടെലിൽ അടങ്കാൻ വിധ്യം ശുചി കാത്തിന്നുണ്ടാക്കുന്ന പ്രാത്മിക്കനാ.)

അംഗമാഃ— എം അത്ഭുതങ്ങളെക്കു യുള്ള കരിഞ്ഞേ! നി സന്ന ശ്രദ്ധ വാസനയുണ്ടാം. പിഠാചുകൾ ഭേദപ്പെട്ട വിജയസ്ഥലവുംബും നിന്മക്കുതാൻ സേവനം ദായാനം ചെയ്യുന്നു. നിന്മന്നാംവാസിരാത്രിക്കു യാതൊന്നും വിവിജ്ഞപ്പിക്കില്ലോ, സമ്പ്രദാക്കന്നവാഹംകരിച്ചു ലുസിഫർ നിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ കൂടാലിത്തന്നെ യെന്ന ശ്രദ്ധ നേരിട്ടുന്നുണ്ടിലാക്കി. കാഴ്ചയിൽ നി ആവിവെമജിലും നിന്മാണം വീഴ്ത്തോ നിന്മുഖങ്ങൾക്കി ആ വാസിക്കുന്നവെങ്ങനെള്ളു തു് തിച്ചതനെ. ആകയുണ്ടും ഇ നാമത്തിൽ ശ്രദ്ധ നിന്മക്കു് വിഡേയയൊരി ജീവിച്ചു കൊള്ളും. നിന്മന്നാം സേവനത്തിനെന്നെന്ന നി സദയം അനുവദിച്ചുവാലും! (തലകനിച്ചു ശുപ്പിക്കുന്നുടെ കാരിഡിന വണ്ണുന്നുണ്ടാം. ഉടൻ ഒരു സ്വന്നാസി പ്രദേശാം ആം;— നിയാരു? നി ഇവിടെ എന്തുചെയ്യുന്നു?

അടങ്കാം (പരിശീലനവും സാഹരം) യേ! വന്നും! അങ്ങേക്കവസ്തും, അവിലുണ്ടാക്കാവിത്തു നായ ഉള്ളാംക്കന്നാരെന്നു് കണ്ണുവിട്ടിരു് അധികാരിക്കു് സവന്നമായിക്കണ്ണമെന്നുക ചാരി പറുപ്പുട കൗവന്നാണു് എന്നും. റോമൻ ചക്രവർത്തിയാണു് മഹാനൈന്നു കേള്ക്കിന്നാൽ ഞാൻ അധികാരി സമിച്ചിത്രക്കിട്ടും; അധികാരിക്ക പിരാവിനു ഭയമാണെന്നറിഞ്ഞക്കപ്പാതരിൽ പിരാവിനു തിരക്കി കണ്ണുവിട്ടിരു് ഇതുമലത്തു വരു്. പക്ഷേ ഇതു കരിയിന്നുറ ദാനത്തിൽ അവിം കൂട്ടരം കരിയിലപോലെ പറന്നപൊയ്ക്കുള്ളയുകയാണു് എന്നാനിതാം ഇതിനു വണ്ണുകയായിരുന്നു. അങ്ങേ കരിയാമെങ്കിൽ ഇതിന്നുറ കമരൈണു പറഞ്ഞതുരുണ്ടുവെക്കു.

1. സന്ധാസി:— (പണ്ണിരിതുകിക്കോണ്ട്) സമോദരാ! നി ഭാഗ്യവാൻതന്നെ. നിനക്കു മംഗളം! ലെശകിക്കുവണ്ണേഗാലികൾ സർവ്വം പരിപ്രൂജിച്ചു്, ഈ കരിഞ്ഞെന്നറ നാമനായ ക്രീഡ്യവിന്റോ മഹാപ്രഭായി സേവനമന്ത്രിക്കന്ന ഒരു സന്ധാസിയാണോ എന്നെന്നു. ഈ വിത്രം ലുക്കാറ്റു് നിനക്കും സേവനലക്ഷ്യമായതിൽ എന്നു എന്തുതും സന്ധാഷ്ടനായിരിക്കുന്നു. പിരാമൃകരിലും തിരഞ്ഞെയെപ്പെട്ടുകൊണ്ടു തെള്ളും ശമ്രംഗത്തെപ്പെട്ടുകൊണ്ടു.

ശ്രദ്ധാ:— സ്വന്താൻ ശാഖാദക്ഷ നില്ക്കുന്നതാം! കേവലം അജ്ഞതനായ എന്നക്കീ കരിഞ്ഞെന്നറ പ്രതിത്രും വിദേശക്കിരിതനന്നാലുമിക്കൊരുനാശവേണ്ടും. അതു സംശയം ചെയ്തുകൈവശവാൻ അനുഭവിപ്പാക്കുന്നു.

സന്ധാസി:— ഏകാഭ്രംബ വത്സാ! നിയിംഗ്രാമം ധന്യനായി. സർവ്വരാചരണഭ്രംബം അല്ല, പ്രവശ്യം മഴവും എത്താൽ മഹാജനക്കിക്കു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വോ, ആ രേക്കിക്കിന്നിനാ നിരും വിഡ്യയുന്നാണി. കേളാം! ആലിശാഖാശ്വനായിരുന്ന ആലാമിന്നറ പാപത്താൽ മരജ്വാളിന്നതിനു വന്നുള്ളടിയ ഭരണത്വാം പരിഹരിക്കുവാൻ എല്ലാപ്രത്യേക നായ കുണ്ണി, നാശ്രാണാം പുണ്ണിച്ചും അമരംവാത്തവാം നാലുകാംഖയുമായ പരിത്രാശരിയുത്തിന്നിനാം മരജ്വനാണി അവത്തരിക്കുകയും താന്നറ മുപ്പുത്താരു താരു വയല്ലെന്നതു മുന്നാംപംഖം ദിം യുദ്ധയാനാട്ടിലാണും ശമ്രംഗത്തുപത്തന്നെന്നാം ഒരു താന്നാം സുവിശദ്ധം പ്രശ്നംതിങ്കുക്കും, ഈ എത്തു സിഖാന്താദി യഹൂദപ്രധാനികളുടെ കച്ചടത്താനുംബിം ഓ വിഹാത്മായത്തിന്നതിനാൽ അഭ്രേമതെത്ത അവർ ചതീതിൽ ബന്ധിച്ചു് നാന്നതാരു കുട്ടാംബിക്കിരിഞ്ഞാക്ക കയും ഭടവിൽ ഇരുപ്പുംമായ ഒരു വലിയ മരക്കലിഡിൽ തന്ത്രു് കാൽവാരി എന്ന മലമുകളിൽ നാട്ടിയുയൽത്തി ക്കൊല്ലുകയും, അവിട്ടനു നേരത്തെ പ്രവചിച്ചിതനു തുപ്പോലെ അരുപ്പാം പ്രതാപം താഴെ ഉജ്ജവലത്താജ

എല്ലാടക്കംകുട്ടിക്കുന്നാംവിവസം കല്പരയിൽനിന്നും ഉത്തരിക്കാവുകയും നാല്പതാം ദിവസം വാനഃമഹാജ്ഞാൻ സുപ്രസ്ത്രാർഡിലക്ഷി² അത്രേമണം ചെയ്യുന്നുംചെയ്യു. കൂടാതും തന്ത്രിയായ, സാക്ഷാത് പ്രേക്ഷക്കുന്തിയായ അതു സ്ഥാപിംബന്നുപോൻ രാഖാര നിരുപിത്തവിനു കാൽ വരവിയിൽ സ്വരം ജീവബലിയപ്പിച്ചപ്പോറി തനിക്കു രാജാശിനിനിന്നാക്കാണ്ടു് തന്നെ പരിപാവനാന്താണി തത്താൽ അഭിജ്ഞിക്കുന്നുക്കുപ്പട്ട അതു മരക്കരിതിന്നെൻ്റെ പ്രതിച്ഛായാനന്നന്നയാണി ചെടകൾിൽനും. അംതെ, മരം ഘുംബാൻ രക്ഷയും. അതുലംബവും, തണ്ടും, രാന്തിരും, രാക്കിയും, മുക്കിയും അതുന്നദിവും ഇതു കരിത്തുമാറ്റുമാണ്. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ വിജയമിട്ടുമാണിരും.

അംഗോ:- സ്വാമിൻ! ഇപ്പോറി ഞാൻ ധന്യനായി. ഇനിയും അവിട്ടനു ട്രബ്രവപ്പത്രനായ ക്രിസ്തുവിംഗൾ ദിവ്യാപദ്ധതിങ്ങളിൽ എത്താനമെങ്കിലും ഏ നിക്കു വെളിപ്പേട്ടുംതന്നാമെ.

സന്ധാസി:- വത്സ! എങ്കിൽ കേട്ടാലും (പാട്ടനു)

“ആര്യിക്കലെലു” — മട്ട്. മഹാജ്ഞാൻ ആണി.

മരണാക്കദിം.

അംഗുളി, മലച്ചിപ്പിക്കലറിക്കെല്ലാം....ലോക—
മാദരിക്കുമജ്ജുഭാഗ്യമേഖവം....പാർത്ത
നന്നഫൂഡായ് ഭാഗിപ്പുത്തരിൽ വാഴവോർ സൗം—
ഭാഗ്യരവ—ക്കുന്നം...— ദിവംമുന്നിൽ

(2)

ഒഴുക്കുമുള്ളാർഭാഗ്യവാനു—രാകം സദാ
സപറതമായനന്തയവക്കാകം—മഹതി!
രോദനം ചെയ്തിട്ടവോതം ഭാഗ്യവാനും,
ചെമ്പവമവ—കേന്ദ്രം — തന്നേലക്കും.

(3)

നി:തിക്കായുംവാഹനമേള്ളാർ നിത്യം—
ഉവിൽഭാഗ്യരവർ സംചൂണ്ട്രാം സത്യം— മറ്റൊ
കാരണികരായവരും ഭാഗ്യവാദാ,രേണാ—
മവക്സ്ത്രത്വം—വരമെത്തും.

(4)

ഭാനസസംഗ്രഹിഭാഗാക്കനാം— ഭാഗ്യം!
ഇംഗ്രേസിക്കാമവക്കന്നാം— സാക്ഷാത്
സൗഖ്യാദിലർ ഭാഗ്യാദാനാർ; ലൈവപ്പത്ര—
രേനാവരന്നീളും— ജനരെണ്ണും.

(5)

സത്യസംരക്ഷാത്മംപാരിൽ....രഹാരം—
തിരാ ഭാവഭാരം വഹിപ്പോരംപാരം—
സ്ഥാപ്തഭാഗ്യവാനാ,വക്കായി
നാകലോകം റാപ്പതമായുതികം— വരംചേരം.

(അങ്ങളിലെ)

ഈതാ, ഈതു കുഞ്ഞുനാമെൻ്റെ ഭവനവിത്രുതമായ
തിരിപ്പഭാഷണത്തിലെ അതിപ്രധാനവും, ത്രാശേയവ
മായ എട്ട് ഭാഗ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വഡാനമശ്രൂ.

ഈടോ:— ഹാ! എത്ര ദായയ്ക്കുന്നതുള്ളൂനു ഉപ
ദേശത്തിൽ. എത്ര ഒന്ന് ചോദ്യകായ വാദാനാജരി! എത്ര
ആത്മാത്മഭായ, ആഉംഗപ്പുണ്ണമായതിനായ”
മൊഴികൾ!! സ്വാമിൻ! ചാംമപരിപാലകനായ അംഗേ
ഹത്തിന തൊൻ സേവനം കാണപ്പീഡിക്കണ്ടതുണ്ടെന്ന
രെണ്ടും സദയം അവിട്ടുനാവേണ്ണിക്കണ്ണമെ.

സന്ധ്യാസി:— കൊള്ളാം. വളരെ യുക്തിയായ
പ്രശ്നം! വിജാ! ഗ്രബിക്കൈ. കുഞ്ഞുവിന സെമ്പന്മ
ഈഴ്ചിക്കുന്നതു പലതരത്തിലാവാം. ഈതാ എന്നെന്നും
ഈ സർപ്പസംഘവരിത്യാഗിയായി, യുംനനിരതനായി,
എകാന്തതയുടെ മട്ടത്തിൽ, പ്രത്തിഓവിയുടെ ശ്രൂന
ദാശ്വദ്ധാതിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സവന്മാർ

“പ്രധാനമായ താണ്”. അതു നിന്മം കണ്ണീകരാം.

അടഭാ: അങ്ങളാം സ്വന്നി! എനിക്കെത്തും ബുദ്ധി. എൻ്റെ കായലുക്കി അതിനാവാക്കുമാക്കുമെന്തി ദി.

സന്മാസി:— എന്നാൽ ഉലാക്കത്തിൽനിന്ന് വിശ്വാസാന്തരിക്ഷത്തിൽ ചുറ്റിനടന്നു തീരുമ്പിനിന്ന് സത്യമതം പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ അഭേദത്തും സ്വന്നിക്കുമ്പോൾ ഒരു ക്കുഞ്ഞു ചെയ്യുകൊണ്ട് ഒരു ഉത്തമപ്രചാരകനായി തീരുമ്പിനു സവന്നം നിർവ്വഹിക്കോം.

അടഭാ:— സ്വന്നി! അതിന്റെ അഭിഭാഷണമനിക്കില്ല. തുടരെ എനിക്കു പ്രസംഗപ്രാഥവരം ലേഡില്ല. ആക്കയാൻ അതും സാല്പ്പച്ചല്ലോ പറയുന്നതു ക്കുമ്പിന്നേരെ.

സന്മാസി:— വാതാ! എന്നു ഉക്കാപിയല്ല. നിന്നക്കിള്ളംപോലെ എന്നാണെന്നും ചോദിക്കോം. സംസാരിക്കോം. ഇന്ത്യം, കേരളം, ദക്ഷിണാഫ്രിക്ക, പരിപ്രേശം, ഫോറിക്കും, അനന്തരാമാരം, അന്തരീക്ഷം. അംഗഭംഗപ്രക്രമായ സാധ്യങ്ങളും തീരുമ്പിനിന്ന് നാഭത്തിൽ പരിപാടിക്കുകയും, ആദ്യപിള്ളിക്കുകയും ചെയ്യുകൊണ്ടും തീരുമ്പിനു സവന്നംചെയ്യും. ഓമപ്രാജീനിത്താർത്ഥിൽ പ്രാണിച്ചു ക്കുത്തമഹാത്മകാ കട്ടംബത്തിലെന്നും നായകത്വം വഹിച്ചും ജീവിക്കുന്നതും ഒരു ഘട്ടം സൈവനമായി ക്കുക്കോം.

അടഭാ:— മഹാമുനി! അവയെന്നാം എനിക്കു ആക്കയ്യായിത്തെന്നനില്ല. എനിക്കുയാമില്ല. ആപ്പിയില്ല. പരിചയവാദില്ല. അതിലോകം ഉപരിയായ, പിംഗലമായ വല്ലതുമണ്ണങ്ങിൽ ആ മാസ്ത്രമാണെന്നീ ക്കവിച്ചുപറയിക്കണംതു.

സന്മാസി:— തദി. എന്നാൽ കറിനമുക്കിലും ഒരു മാസ്ത്രമില്ലതുടി ചായാം. തീരുമ്പിനുംവണ്ടി, തീരുമ്പിനിന്ന് സംക്ഷേപണി ഡിരിഡിനുംചാരാടി സ്വാജിവ നെ ബലിയായി അപ്പിക്കുക. രക്ഷം വിനിക്കോണ്ട്

ക്രിസ്തവിന്റെ നാമത്തിൽ ഒരു വേദസാക്ഷിയായി മറി ക്കുക. ക്രിസ്തവിന്റെ ചെയ്യാവുന്ന എററം കറിന്മായ പിരുസവന്മായിരിക്കും അതു്.

അരലോ:— ഭേദം. അതിനിതാ ഞാൻ തയ്യാർ. എല്ലാ ക്രിസ്തവന്മാരുടെ ഏതുതെത്തിലുള്ള കടിന ധാതനകളും നേരിട്ടാതിനും അങ്ങനെ എന്നും സ്വിരകളിൽകൂട്ടി പായുന്ന ചുട്ടക്കം അവസാന തത്ത്വജീവരെ ചിത്രീകരിച്ചുനും ഞാൻ ഒരുക്കുമ്പോൾ. സാർ മിൻ അതിലേക്കും ഞാൻ എവിടെ പോകുന്നും എന്തു ചെയ്യുന്നും എന്നെന്നും അതാളിച്ചെത്തുയ്യാലും.

വേഗം- വേഗം.

സന്ധ്യാസി:— വത്സ! രാത്രമായിതുവിക്കു. ഒരു വത്തിരുടം കരണ നിന്മിൽ ഉണ്ടാക്കുടു. രക്തസാക്ഷി തന്മ നാം വിചാരിക്കും പാലെ ക്ഷീഖപ്രസാദ്യുമല്ല. ഒരു വത്തിരുടം തിരക്കുന്നും പാലെയുള്ളാതെ അംതു ലാഭിക്കുകയില്ല. അതിനു നിനക്കു ദൈവം അവസരം തങ്ങനു കിൽ അപ്പോരിമാത്രം അംതു സ്പിക്കരിക്കുക. ഇപ്പോരി അതിനാവഞ്ചില്ല പരാപരകാരാക്കം എന്തെങ്കിലും നമകൾ നിന്നും കായംകുടിക്കാണ്ടു ചെയ്യും ആ. സ്നേഹിനെ സെവിക്കാം.

അരലോ:— സ്വപ്നാശി! അങ്ങനെയെങ്കിൽ എന്നും ഇതു നീനിരക്കുതി പ്രയോഗിച്ചു ക്രിസ്തവിന്റെ സെവനും അനഘ്നിക്കുവുന്ന ഒരുമാദ്ദും ഉച്ചേദം തുക്കാണും. അവിട്ടതെത്തു കല്പനവേബാലെ ഞാനതു നൽകാതു തുക്കാണും.

സന്ധ്യാസി:— കൊള്ളും. വത്സ! ക്രിസ്തവിന്റെ ശാഖാ നിന്നും കായംകുടി വിശ്വയോഗിക്കുവാൻ നി ഒരുക്കുമെങ്കിൽ ശത്രാ അംഗത്വവന്നുംകൂട്ടി ഒരു നദിക്കുണ്ടാണു്. നദിയുടെ ഇത്തീരങ്ങളിലും വില്ലുരത്തെയിലുള്ള ഗ്രാമിണക്കും ആ നദിക്കുമെങ്കിൽ നിവർത്തിയില്ലാതെ അതുഡിക്കും കണ്ണപ്പുട്ടനാണു്. ധാന്യപരാത്രാജൈദാ കുടംതുവാൻ ആളുക്കുള്ളും എന്നുമില്ലതനെ. ആകുഡാർ

നീ അവിടെയെത്തി യാതുക്കാരെ നിന്നും തോളിൽ
വഹിച്ച് ശ്രദ്ധാരകം ഇക്കണക്കം കടത്തിവിട്ടെല്ലാം
അതു കുസ്തിവിനവേണ്ടിയുള്ള ഒരു മഹാ സേവനമായി
രിക്കം. യാതുക്കാർ അതുമാതും കഴുപ്പെട്ടും അപകട
ങ്ങളിൽ ചെട്ടും കനിലാധികം പെട്ടും ഒരു മഹാ
സഹായി ചുമാണു് നലിക്കുന്നപോകുന്നതു്. നീ തല്ലോ
ലം ആ വിധത്തിൽ കുസ്തിവിനും സേവനം ആരംഭിക്കുക.

അദ്ദോ:— സ്വാമിന്നു ഇതാ തോൻ പുരപ്പെട്ടുക
ചിണ്ടു. കുസ്തിവിന്നും നാമത്തിൽ അവിടെനേന്നെന്ന്
അനന്തരവിച്ചാലും. (സന്ധാസിയെ നമസ്കരിക്കുന്നു. സ
ന്ധാസിതടങ്കുകൊണ്ട്)വത്സാ! നീ നലിതീരത്തിലേക്കു
പുരപ്പെട്ടുന്നതിനമുഖ്യായി കുസ്തിവിന്നും നാമത്തിൽ
ജ്ഞാനസ്ഥാപനം ചെയ്തുപെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. വത്സ
എജൻറ ആത്മമത്തിലേക്കു് പോകാം. അവിടെ വു
ചുരാക്കട്ട ആ മംഗളക്കമ്പം അട്ടിപ്പുമെല്ലാം.

(രണ്ടുപേരും ഹോക്കുന്ന)

അരവിട്ടും രാഹില്

(ബന്ധപ്പെട്ടാണ് എങ്കിൽ അദ്ദേഹിക്കുമ്പോൾ എങ്കിൽ മനസ്താൻ മാറിവിരുന്നുകാണ്ട് കരഞ്ഞംപുള്ളുവി പ്രഥമം.)

എന്നോ! ഒപ്പോ! മുച്ച്.

പല്ലവി

ആശൈം! ആശൈം! .....പതനെ! കുർഞ്ഞി—സദയം ദിനതിൽ കൂദാശേന്നു—സദയം. (ആശൈം)

ഒന്നപല്ലവി

കരണാഭയാനെ!—കാരണാനെ!

ധരനിരയങ്ങൾനീ—ആ—കരനെ—ഒപ്പയെ

കുറയുതെ—നിന്ന്—ഭാ—ഭാ—(ആശൈം)

മരണാഭദ്രം

നരപാലകനായും പിരണ്ണാനെ!

കലുഷം ക്ഷമാപ്പാൻ കേളിച്ചേന്നും എന്നും—

അലിവായും—

വെളിവിനിക്കരും പരവേം നാ—(ആശൈം)

(2)

മരവായുംവരും പൊങ്കരിതാനറിവേൻ—

പാവികരിക്കായും നി കഴുമരുമരി—മുഴക്കെ—

നിശലാ—ലജലാ—റിച—മെ. (ആശൈം)

(ഈ യാത്രക്കാരൻ പ്രവേശിച്ചു) മോ! വന്നും രണ്ട് ദയവായി എന്ന സാക്കരക്കെ കടക്കവാൻ കൂടും സഹായിക്കുമോ? നേരം അസൂമിക്കുന്നതിന്റെമുഖ്യ കടന്ന പോകുന്നതിനു വളരെ തിട്ടക്ക്കുമായതിനാൽ വേഗത്തിൽ എൻ്റീവരാനു സഹായിക്കണണ.

ഓഫോ:— സഹാദരാ! ! ഇതാ എന്ന എന്ന പ്രഭലി തു കയറിയിരുന്നുകൊള്ളുക- എന്നും കഴിയുന്നതുവേം. നിന്മാദ്ദേശ മരകരയിലെത്തിക്കാം. നിങ്ങൾ ഒരും ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. ഒന്നരം അസൂമിക്കുന്നതിനു മുഖ്യ യി ഉല്ലിശ്ശ സഹായത്തു നിന്മാദ്ദേശ കണ്ണിതുമായും ചെന്ന ചുരാം. എന്നാം കയറിക്കൊള്ളു. | അഫോ ആഡോ

എ' ചെജ്ഞതിൽ ഇരാമപിനിൻകാണ്ട് യാതുകൾ നേരും തോളിച്ചലറി മരക്കരുതിൽ എത്തിക്കുന്നു. യാതുക്കാരൻ നദിപുഷ്പം] -- സ്നേഹിതാ! നിങ്ങൾ എന്നിക്കവേണ്ടി ഇതുമാത്രം ബുജ്ഞമുട്ടകൾ സമിച്ചതിനെ എന്തകിലും പ്രതിച്ചലം തരാം മെന്നുനിക്കാലു ചെമുക്കണം കിഉം എന്നെന്നു പക്കിൽ കൗമാലിപ്പാത്തതിൽ വേദിച്ചു കൊണ്ട നദിപരിപ്പുന്നതു സഭയം സ്വീകരിച്ചാലും.

അഴഭാ:— പ്രിയ സൗഖ്യാ! നിങ്ങളുടെ നമ്മന്ദിരി എന്ന നമസ്കാരം തുരജഞ്ചതെയപ്പോം ക്രീഡ്യവിശദ്ധതാകുന്നു. [യാതുക്കാരൻ വരുന്നും പറഞ്ഞുചോക്കുന്നു. അംഗവർദ്ധം അക്കാദേശൻ റിനാം ഒരാളും തോളിൽ കയറാറി ഇക്കരയിക്കുന്നു. ശായാർഡ് പ്രതിമലമായി എന്നെന്നു നിട്ടിക്കൊണ്ട്] അല്ലെന്നോക്കത്തുകാരാ! നിങ്ങളുടെ ഇതു പ്രയതിത്തിനും പ്രതിമലമായി ഇതു ഇതുവാദിച്ചാലും. എതായാലും നിങ്ങളുടെ പ്രവർത്തി പ്രശ്നംസനിയം തന്നെ.

അഴഭാ:— സൗഖ്യാ! നിങ്ങളുടെ ഒരുംസ്തതിനും എന്നെന്നു വരുന്നും. ക്രീഡ്യവിശദ്ധവേണ്ടി എന്നും അന്നുക്കുന്ന ഇതു വിനിതിസേവനത്തിനും എന്നെന്തകിലും പ്രതിമലം പറാക്കുന്നതു തീക്കച്ചും അന്നച്ചിത്തമാക്കുന്നതു ആ ക്രീഡ്യവിശദ്ധും നാമത്രിൽ എത്ര എന്നും ഉപേക്ഷിക്കുന്നു.

യാതുക്കാ:— നിങ്ങൾക്കു നല്ലതുവരട്ട്. നിങ്ങളുടെ ഇതു പ്രവർത്തി മറക്കുകയും അനുകരിച്ചിരുത്തുന്നുണ്ടോ!! ഹാ! കരിക്കേംസ്തുടെ എന്നും വരുന്നു! [പോകുന്നു.]

അഴഭാ:— ശേരം ഇതുടി. ഇനിയും വല്ലവരും വരുമോ എന്നെന്നു. [തന്ത്രിൽ ഇരിക്കുന്നു.] (അണിയരുതിൽ) ഹോ! കുത്തുകരണും! എടുക്കു കൂടുതുകാരൻ? ഇക്കരക്കവരണും. ഒരാളും അക്കാദേശക്കുത്തിവിട്ടു?

അഴഭാ:— അതും മരക്കരുളിൽ ആറുവരും എത്തിച്ചി

ട്ടണ്ട് അരുമോട്ടുവോക്കതനെ. ഇതാ ഞാൻ എത്തി കഴിഞ്ഞ ക്ഷമിക്കണം. [മരകരയിൽ നിന്നെന്നാരാ ഒളി തോഴിൽ വധിച്ചുകൊണ്ടവനിരക്കുണ്ട്. അയാൾ അല്ലോ കൗൺസിൽ ഭാവത്തിൽ]— പ്രിയ സ്ത്രീവിതാ വള്ള തും തരണമെന്നാണെങ്കിലും ചില്ലറയായിട്ടുന്ന മല്ലാത്തതിൽ വ്യസനിക്കുണ്ട്.

അദ്ദോ:— മാനുസ്യവുംതെ വന്നനും. നിങ്ങളുടെ നിശ്ചാരങ്ങളുടെ ഒരിക്കൽക്കൂട്ടി വന്നനും. നിങ്ങൾക്ക് പോകാം. [അയാൾ പോകുമ്പോൾ] അവഡാ! സമർപ്പാ നിരയാൽ വള്ളാത്ത പിത്രക്കുന്ന തന്നെ. നി എൻ്റെപ്പറ്റ കൗമില്ലുണ്ട് പറഞ്ഞതു ഞാൻ വിശ്വ സിച്ചുപുനാബന്നാ നിന്നെൻ്റെ ഭാവം.

കൊള്ളാം! പാവം! നല്ല പുള്ളി. ഒരു തായാലും ഇനിയെങ്ങനെ കിടക്കുകതനെ. [കിടക്കുന്ന] അല്ലോ കഴിഞ്ഞ് ഒരു ധാരുക്കാരൻ ബലമ്പെട്ടവനും അദ്ദോച്ചിംഗയാസിനെ തട്ടിയുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട്]— എടാ! തകിമാടാ! പോത്തിനെൻ്റെ മാതിരി കിടന്നരുമുണ്ടോ. അല്ലോ? ഇങ്ങനെന്നയാണോടോ കവധി കുടഞ്ഞുന്നതും? എന്നുന്നുമെന്തു തന്നെന്നുമായെന്നു ഞാനിവിക്കുവനിട്ടും? എന്തുമാത്രം ഒച്ചപ്പുടണ്ണാക്കി ഉള്ളിമിച്ചിട്ടാണും നിരയാനു കുടഞ്ഞുന്നതും? എന്താടാ തുംചുനോക്കി നില്ലുന്നതും? ഏനെന്ന വേഗം അക്കര കുടത്തു നേരും എന്തുയായിയെന്നു നിന്നുക്കുറിയാൻവാണില്ലോ?

അദ്ദോ:— സഹോദരാ! ക്ഷമിക്കണം. ക്ഷീണം നിമിത്തം ഞാൻ അല്ലെമാനാധ്യനിപ്പായതു തുരുവി ലോപം തന്നെ. ഞാൻ വിണ്ണം ക്ഷമാപനം ചെയ്തു കൊള്ളുന്നു. ഇതാ കയറികൊള്ളുന്നു എൻ്റെ തോഴിൽ. ഇക്കണം അക്കരെയെന്നിട്ടുകൊണ്ടും.

ധാരുക്കാരൻ:— ഉം— വേഗമാക്കു. [തോഴിൽ കയറികൊണ്ടാറോപാക്കുന്നു.]

[അദ്ദോച്ചിംഗയാണും മടങ്കിവനും അതുകൂടും] ഹാ! ഇന്ന പതിവിലധികം ധാരുക്കാരുണ്ടായാ!

അന്തിനാൽ വളരെ കുമിളി**ചുപ്പോയി** നേരവും പാതിരാവോട്ടത്തിരിക്കുന്നു. സ്വാധീനിതമായിട്ടാണു കിലും കുസ്തിവിന്നവേണ്ടി അതു യാതുക്കാരൻഞ്ചു റക്കാറം സഹിച്ചതിൽ എനിക്കെതിയായ സന്ദേശരാഖ തോന്തിയതും. കുസ്തിവിനു സ്വീതിയുണ്ടാക്കുന്നു. മുനിയാരം വരുമെന്നു തോന്തിനില്ല. ഉറന്തുക്കത്രനു.

[കുക്കം വലിച്ചുറന്നുണ്ട്]

(ശ്രാവിശ്രായിപ്പിനിനും, തുഹ! കടത്തുകാരൻ? എടോ കന്ന വേഗംവരുണ്ടോ. കടത്തുകാരൻ! കന്ന വേഗം വരിക്കേം. വേഗംവരുണ്ടോ.

(ശ്രാവാച്ചിയോന്തും. എന്തിയുണ്ടോ അതുമന്തരതും: കാഡോ! അതുരോ എന്തിയിട്ടും, ഈ പാതിരാഖനരതു, ചരാചരണങ്ങളും നിവുലമായിരിക്കുന്ന ഈ അഭ്യർത്ഥിസ്വയത്തും നദികടക്കവാൻ. ഹാ! എന്തോന്തുക്കിംബാം. തെറിരു ചൊഞ്ചുനില്ല. ഇനിയും ഏഴുംതിംബി അംഗീരി ഒഴുക്കത്തുന്തരക്കരക്കുപോകുക സാമ്പുമല്ല ശ്രദ്ധനുണ്ടോ എന്തിക്കുണ്ടോയിട്ടില്ല. എന്തായാലും കിടക്കുകത്രനു. (ചിണ്ടം അണിയിരിയിൽ തുവിളിതുടക്കുന്നതു അലിച്ചിട്ട്) എയും; അബ്ദലും! തോൻ വിചാരത്തുന്നുനായിപ്പോയല്ലോ! എൻ്റെ സൈവനം; കുസ്തിവിനായുള്ള എൻ്റെ സൈവനവാദാനം, എൻ്റെ അല്ലെങ്കിലും വണ്ണി ലംഘിക്കുയോ? അംതൊരിക്കലുമില്ല. കണ്ണും! കണ്ണും! എൻ്റെ പ്രവർത്തി എത്ര അവിവേകമായിപ്പോയി? (ചാടിഞ്ഞിറം ഉച്ചതിൽ) ഇതാ തോൻ പതനു; ക്ഷമിക്കുനോ.. (വേഗം മരകരയിലേക്കുന്നും ഒരു ചെറുമന്ത്രജ്ഞനുണ്ടെന്നു തോളിൽ വച്ചി**ചു** അതുഡികം ഭാരം താമസനമാതിരി ചുണ്ണും ചതിഞ്ഞും, കാലിടിയും, വളരെ പണിപ്പുട്ടിക്കു തെക്കൊണ്ടിരക്കിയിട്ടും) ഹാ! എൻ്റെ കൊച്ചുമോ ദരാ! നിംബു ഭാരംതാമുഖവാൻ തോൻ എത്രുക്കണ്ടു ചണ്ണപ്പെട്ടുനുണ്ടോ? എൻ്റെ ജീവിതകാലത്തിനേന്നുണ്ടും താരം തോൻ വച്ചി**ചുട്ടില്ല**തെനു. കാണുന്നവക്കും കു

ഒല്ലോ കൊച്ചു കൂട്ടി. ശരബ്ദാ! ആത്മാസ്ത്വം! മനുഷ്യത്തെ
തിലും നി ചെയ്തായെന്നോ! എന്നോ! നിന്നെന്ന വഹി
ക്കവാനോ എതാനിപ്പാണെന്നും എപ്പറ്റും? ഇതാ എ
നീൻ കതാരിം താണ്ടേപായി. എന്നീരം കുറഞ്ഞു
പോയി. എന്നീരം കാട്ടുകരിം കഴഞ്ഞുപായി. നദീമ
ശ്രൂതാർത്ഥിൽ വന്നുപ്പാറിം എന്നു തിച്ചുപ്പുട്ടത്തി നാം ര
ണ്ടുപാജം എവളുള്ളതാതിൽ ചീണാട്ട് സ്ത്രീപാക്കാഡമി. ചാ
ക്കും എന്നീരം കുറിപ്പും എന്നു താങ്ങിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ
നാം മറിച്ചുതുതനെ സംശയമില്ല. എന്നോ! നിയാരാ
യിരുന്നാലും കൂടു മഹാ ബാലന്നുണ്ടാണ്. ഇങ്ങനെയു
ണ്ടോ കൈഭാരം? ഇല പാതിരാനേരന്തും നി എന്നോട്ട്
പോകാൻ വന്നാതാരാജാന്നീരം കൂട്ടി! നി എവിടെനു വ
രിക്കയാണെന്നോ? (അംഗരുവയേരും ദാഖലനായി നിംബു
നായി നിന്നിരുന്നു. സാക്ഷാത് കുറിപ്പുവായ ആ യാത്ര
ക്കാരാൻ ചുമ്പം ചുമ്പം കുറിപ്പിനും, കോമ്പന്തുപരം.
ബുദ്ധുവാദനമായി വളരുന്നില്ലെന്നതു കാണാക്കയാൽ
അംഗരാച്ചിയോന്തും അംഗരുവയുന്നനായി ചിത്രിച്ചില്ലെന്ന.)

കുറിപ്പ്:- അംഗരാച്ചിയോന്നു, ഭയപ്പെടുത്താം അ
പരിവാസമന്തരയും സ്വജ്ഞിച്ചുവരും, രക്ഷിക്കാം എം,
താങ്കുന്നവരും, നിന്നക്കായിട്ടുംതുടർന്നിട്ടും ഉന്നമ്പുന്നായി അംഗ
താരാമട്ടത്തുക്കരിഞ്ഞുമുള്ളുന്നതുമുണ്ടാണെന്നുവരും
ആശോകാധിപരും, സമ്പ്രാക്കണമായ സാക്ഷാത് കുറി
പ്പുവാണോ എന്നും. നി എന്നിക്കുവേണ്ടി നിസ്പാത്മം അ
ഡാക്കിക്കുന്ന ഇല സേവനത്തിൽ അതിവസ്തുജ്ഞനായി
നിന്നക്കാനുവദ്ധം ദർശനവുമജ്ഞവാൻ ആത്മതനായ നി
നീൻ നാമ കുറിപ്പുവാണോ എന്നും. എത്തുംനുരുണ്ടോ
യിനി ഇന്നുമത്തേ “കുറിപ്പുമർ”എന്ന് വിളിക്കുപ്പും.
അംഗത, “നാൽക്കുപ്പുട്ടവൻ” എന്നാൽമുള്ള അംഗരാച്ചി
ഓയാണല്ലോ നിയുനിമേലിൽ. പുതുക്ക, ഉള്ളികുറിപ്പുവി
നെ വഹിച്ചുവരും എന്നത്മംക്ക കുറിപ്പുമർ ആകുന്ന
നി. എന്നീരം കുറിഞ്ഞാൽത്തന്നെ നീരും രജശപ്പുട്ടി!!

(അപോളിയോസ് ആവാദവരവശനായി തിണ്ടുവിശ്വസിച്ച് പാലാർവിന്റെഞ്ചുളിൽ സംഭാഷണപ്രശ്നാക്ഷരമയ്ക്കാണ്)

(ഒ റുട്)
വാ-ഖവാൺ-ബാ-മട്ട്

ചാലുവി

ഹാ! ബാലകത്തനെ! നിന്നപാദംരെ;
ഉതകിട്ടംതതിയണവതിനീടെ—(മോ-ബാലക...)

അഡാപ്പുറി

ആഃ ലക്ഷം ടാറഡം വേദ—ചനിതെ! പ്രണത! കനിയണം—
(ഹാ! ബാലാ!..)

അചാലാർ വാ ജ്ഞം വേദത്തിച്ചേപ്പു!

സൗത്രമണിച്ചേപ്പു!

ഭരിത നരകെല്ലു! സുരവരെ— (ഹാ! ബാ)

സപർ ലോക മെരും വേദ—

തെത്തുംഖിവുള്ളിയ, പുതനരഭവ! ഒരു

ഗ്രാവര! (ഹാ! ബാ ..)

ചുര ണം

ദാജരിഡാ? വുതു! മരുനാഹരാ!—

നരമാ! നമോ! മാനാഞ്ചുലരെ!

ബ്രോവിലിനും ചാട്ടയൻ നാനാ—

സുദാരമാന— നിന്മലഹരാനാ—

ബംഞ്ചര— (നോ— ബാ ..)

നാമാ! ഏന്നെന്നു രക്ഷകാ! ഞാൻ ധന്യധന്യനുന്ന
യി. ഏന്നെന്നു ദൈവവും കത്താവുമായ അംബേദ്ര തുപ്പാ
ദവാത്തുമാരിം, അല്ലോ അംബേദ്രവനായി ഏന്നെന്നു
തോളിൽ വഹിക്കവാൻ മാത്രം— അംബേദ്രെന്നു ചുമലി
ൽ ഏഴുന്നുള്ളിവതവാൻ മാത്രമുള്ള മഹാഭാഗ്യമെന്നി
ക്കുവിശക്തിനൊണ്ടായി? നാമാ അവിട്ടതെത്ത ഇത് അ
സാമ്രാജ്യങ്ങൾ, അംബേദ്രുടെ തിരഞ്ഞീരണംപോലെ ത

என தானுவான் எழுதயாய எதான் கேவலம் அல்லது நாகன். அவிடுமின்றுவள்ளும் கேள்வியாக்கி கை நல்களைம். குறளை முத்து! தீர்மானபோலகா! அதை நூல்களுள்ளது! லோகஸாரக! அரசையை எதான் ஆறு ராய்களை. வாஜ்திஸ்திக்களை. ஏதுவென் ஏதுவை அது நூலாக ஸஂபூஷ்டியாயி. ஏது என அவிடும் நேர்வாசி யிடம் நயிகளைம். ஏதுவென் மஹாபுராயநாரி அபிடும் சூரியிகளைம். (**சூப்பு** கேக்கேஜூாட விண்ணங் ஸா ஷ்டாங்காவின் நண்டுரிகளை. குளிக்கரணமில் உயித்தி அரங்குஷி ஆக்காண்டு) குளிக்கும்! நினிக் கொன் ஸஂபூஷ்டிதாயிதிகளை. அவசாங்வரை எதான் நீ நோக்குக்கென்றாயிரிக்கூ. ஸமாபைஸிதூாலும். ஒது கேர்மக்க. (**பாடும்.**)

(“மகனை! நீ”..... எடு”)

பழுவி.

மகனை! நீ.... ஹாந்து நாமதைத் — வாஜ்கு — ஓ
னா — வாஜ்கு. (மகனை! நீ.....)

ஸ. பழுவி.

மனது~~கீல்வதி~~ — கலைகிமாஜ்தா — தெ — திருக்கலைமா
ந்து — புக்குஜ்தேநாதெ. மொஹ, லொஹ, மத வெவறிக்
நிமிமாய — யம்மிலயாதுலகிட வாஜ்திகாய்,
காந்வோந்து மனமோந்து நிரந்தாவ, மனந்தநாம்,
நிலம் தநவான். (மகனை! — நீ.....)

காந்து

பாஜ்துமாநாலு.

